

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ- (25-6-2017)

«ΚΑΥΧΩΜΕΘΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΘΛΙΨΕΣΙΝ

Εμείς οι άνθρωποι, όταν καυχόμαστε, καυχόμαστε για τη δύναμή μας, τον πλούτο μας, την ομορφιά μας, την εξυπνάδα μας, την άσκησή μας, τα ρεκόρ μας, τις εν γένει επιτυχίες μας, και γενικά για κάθε είδους χάρισμά μας, υλικό ή πνευματικό. Ο απόστολος Παύλος όμως και σ' αυτό το σημείο διαφοροποιείται και πρωτοτυπεί. Πρωτοτυπεί ακατανόητα για την ανθρώπινη λογική. Καυχάται στην προς Ρωμαίους επιστολή (5,3) για τις ποικίλες θλίψεις του.

Και καυχάται, διότι –όπως γράφει παρακάτω– η θλίψη μας γυμνάζει στο να έχουμε υπομονή, η δε υπομονή μας κάνει δόκιμους, δηλαδή τέλειους και ικανούς, στο ν' αντιμετωπίζουμε τις διάφορες αντιξοότητες και τους πειρασμούς της ζωής. Έτσι ελπίζουμε ότι, με τη βοήθεια του Θεού, δεν θα ξευτελιστούμε, διότι η αγάπη του Θεού θα μας χαρίσει όλες τις ευλογίες της, εφ' όσον δεν αποθαρρυνθούμε και δεν λιποτακτήσουμε. Και θα γίνει αυτό σίγουρα, αφού ο Χριστός ενώ ήμασταν αμαρτωλοί και ζούσαμε μακριά του θυσιάστηκε για μας· πολύ περισσότερο θα μας δώσει τη χάρη του, τώρα, που πιστέψαμε σ' αυτόν και μέσω του βαπτίσματος συνταχθήκαμε μαζί του και αποταχτήκαμε από τον Σατανά (πρβλ. Ρωμ. 5,4-11).

Σε άλλο σημείο ο Παύλος γράφει: «Εφ' όσον είμαστε παιδιά του Θεού και κληρονόμοι του, συγκληρονόμοι δε του Χριστού (ως προς την ανθρώπινη του φύση), είναι επόμενο ότι θ' απολαύσουμε τη δόξα του, εάν βεβαίως τον ακολουθήσουμε και στα πάθη του. (Και να ξέρουμε) ότι τα παθήματα του παρόντος καιρού δεν έχουν καμιά αξία, συγκρινόμενα προς την δόξα που πρόκειται ν' αποκαλυφθεί σε μας (Ρωμ. 8,17-18). Λοιπόν, σχολιάζει ο άγιος Χρυσόστομος, ας μη σκεπτόμαστε τις θλίψεις που αντιμετωπίζουμε ούτε να δυσανασχετούμε γι' αυτές, αλλά ας σκεπτόμαστε τα βραβεία, τους επαίνους, τα έπαθλα, τα στεφάνια που μας χαρίζουν. Οι θλίψεις τελειώνουν στην παρούσα ζωή· εκείνα παραμένουν αιώνια. Εκείνες παρέρχονται και είναι πρόσκαιρες· αυτά είναι παντοτινά και αγέραστα.

Και αλλού ο Παύλος λέγει: «Πιεζόμαστε με κάθε τρόπο, αλλά δεν φθάνουμε σε αδιέξοδο· βρισκόμαστε σε αμηχανία, αλλά όχι σε απελπισία· διωκόμαστε αλλά δεν μας εγκαταλείπει η χάρη του Θεού· καταβαλλόμαστε αλλά δεν χανόμαστε. Πάντοτε φέρουμε στο σώμα τη νέκρωση του Χριστού, για να φανερωθεί σε μας και η ζωή του... Γι' αυτό δεν χάνουμε το θάρρος μας, αλλά αν και ο εξωτερικός μας άνθρωπος φθείρεται, ο εσωτερικός όμως ανακαινίζεται μέρα με τη μέρα. Διότι η στιγμιαία ελαφρά θλίψη μας προετοιμάζει για μας αιώνιο βάρος δόξας, που υπερβαίνει κάθε μέτρο. Γι' αυτό το βλέμμα μας προσηλώνεται όχι σε κείνα που βλέπονται αλλά σε κείνα που δεν βλέπονται, αφού εκείνα που βλέπονται είναι πρόσκαιρα· εκείνα που δεν βλέπονται είναι αιώνια (Β' Κορ. 4,8-11 και 16-18). Ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος λέγει κι αυτός σχετικά με το θέμα που εξετάζουμε: «Ουδέν φαινόμενον καλόν».

Συνεπώς τα λυπηρά της ζωής, δικαστήρια, συλλήψεις, θάνατοι, απειλές, βασανιστήρια, λεηλασίες, πόλεμοι, συκοφαντίες, ραδιουργίες, προδοσίες και άλλα παρόμοια, ξεκινούν από την κακία του Διαβόλου και των ανθρώπων αλλά η πρόνοια του Θεού τα αξιοποιεί και τα κάνει δώρα Θεού, χάρη Θεού, ευλογία Θεού. Όλα είναι ευκαιρίες για πνευματική ανάδειξη και ολοκλήρωση. Γι' αυτό ο Παύλος λέγει: «Νυν χαίρω εν τοις παθήμασί μου υπέρ ημών και ανταναπληρώ τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού» (Κολ. 1,24). Και σχολιάζει ο άγιος Χρυσόστομος

«Είδες ψυχή δυνατή και σκέψη υψηλή και φρόνημα σταθερό; Δεν καυχιέται μόνο για τα στεφάνια, αλλά ευχαριστιέται και με τ' αγωνίσματα. Δεν χαιρέται μόνο για τις αμοιβές, αλλά ευφραίνεται και για τη πνευματική προπόνηση και άσκηση. Η ίδια η πάλη και ο αγώνας είναι η ανταμοιβή του και η χαρά του».

Επομένως πριν τα στεφάνια τα ίδια τ' αγωνίσματα δίνουν την ευχαρίστηση. Γι' αυτό οι άγιοι «δοκιμάσθηκαν με εμπαιγμούς και μαστίγωση, ακόμη δε με δεσμά και φυλακή. Λιθοβολήθηκαν, πριονίσθηκαν, υπέστησαν πολλές δοκιμασίες, θανατώθηκαν με μαχαίρι, περιπλανήθηκαν φορώντας προβιές, κασικίσια δέρματα, υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ενώ δεν ήταν άξιος γι' αυτούς ολόκληρος ο κόσμος (Εβρ. 11,36-38). Και όλα αυτά τα υπέμειναν χαιρόντες και δοξάζοντες τον Θεό. Και οι απόστολοι Πέτρος και Ιωάννης στην Καινή Διαθήκη, αφού φυλακίσθηκαν και μαστιγώθηκαν, «επορεύοντο χαιρόντες από προσώπου του συνεδρίου, ότι κατηξιώθησαν υπέρ του ονόματος του Χριστού ατιμασθήναι» (Πραξ. 5,41).

Η αδυναμία των παντοδυνάμων τυράννων να επιβληθούν στους αδυνάτους μάρτυρες, που ήταν και γυναίκες και παιδιά, πόση καύχηση και χαρά τους έδινε! Τα θαύματα που γινόταν ενίοτε στο μαρτύριο (π. χ. οι τρεις παίδες εν καμίνω που παρέμειναν άφθοροι, ο Δανιήλ όταν τον ρίξαν στα λιοντάρια και κείνα δεν τον έφαγαν, οι απόστολοι που ως πρόβατα εν μέσω λύκων κήρυξαν το ευαγγέλιο), πόση χαρά και ικανοποίηση και ευγνωμοσύνη προς το Θεό χάριζαν στους μάρτυρες! Το ότι κάποιοι απ' αυτούς και στην παρούσα ζωή δικαιώθηκαν και δοξάσθηκαν, όπως ο Αβραάμ, ο πάγκαλος Ιωσήφ, ο Δανιήλ και οι τρεις παίδες, πόσο ισχυροποιεί την πίστη μας στη θεία πρόνοια! Το ότι επίσης η Εκκλησία τους τιμά και τους γεραίρει και διατηρούνται στη μνήμη της πόσο τους αναπαύει και πόσο τους δικαιώνει.

Λέγει ο Παύλος: «Με μεγάλη ευχαρίστηση θα καυχηθώ για τις καταστάσεις αδυναμίας που καταντώ λόγω των δοκιμασιών μου, για να κατοικεί μέσα μου η χάρη του Χριστού. Γι' αυτό υπομένω καταστάσεις αδυναμίας, κακοπάθειες, θλίψεις, διωγμούς, δυσχέρειες υπέρ του Χριστού. Διότι όταν τα παθαίνω αυτά, τότε είμαι δυνατός (Β' Κορ. 12,9-10). Και απευθυνόμενος στους Κορινθίους, που είχαν μεγάλη ιδέα για τους πνευματικούς αρχηγούς τους και σχιζόταν γι' αυτούς, τους έλεγε ότι ενώ αυτός δεν υστερεί σε τίποτα από όσα προσόντα έχουν εκείνοι, εν τούτοις είναι ανώτερος τους σε κόπους, σε πληγές, σε φυλακίσεις, σε ναυάγια, σε στερήσεις, σε πείνες, σε διωγμούς, σε συκοφαντίες, σε πιέσεις,, γενικά σε μαρτύριο (πρβλ. Β' Κορ. 11,21-33). Συνεπώς η πνευματική του δύναμη είναι φοβερά μεγάλη.

Πράγματι, όπως τα δένδρα που υπομένουν συνεχώς καταιγίδες και ανέμους γίνονται πιο δυνατά κι από το σίδερο· όπως τα σώματα που ασκούνται και σκληραγωγούνται κάνουν θαυμαστά και παράδοξα· έτσι και οι ψυχές που αντιμετωπίζουν διωγμούς και θλίψεις γίνονται πιο σταθερές από το διαμάντι και το σίδερο.

Όπως αυτός, που ανεβαίνει πρώτη φορά σε πλοίο και μάλιστα τυχαίνει σε καιρό τρικυμίας και φοβερής καταιγίδας, ζαλίζεται και λιποψυχεί, ενώ οι θαλασσόλυκοι αδιαφορούν και ψύχραιμα αντιμετωπίζουν τα πάντα, έτσι κι αυτός, που αποκτά τη συνήθεια της καρτερίας και την εμπειρία των βασάνων, δεν ταράσσεται με τίποτα και με ήρεμο θάρρος και ακατάβλητη ελπίδα μάχεται έως τέλους, γνωρίζοντας ότι η νίκη είναι του Θεού και όσων τον ακολουθούν.